

Hasonmás

Двойник

Egyszer, vak október ködében,
Ballagtam, dúdolgatva én.
(Ó, fizetetlen csókok éje
Nem pénzen vett leány ölen!)
S ím, — még sűrűbb ködökbe érve,
Rég elfeledt dal szállt felém.

S feltámadt ifjúságom álma,
S te, mintha élnél, mintha még...
S elragadott az álmok álma,
Eltűnt a szél, vihar, sötét...
(Így ébred a kamaszkor álma.
De, mondd, te visszatérsz-e még?)

Váratlan — éjszaka ködéből
Elémbe imbolyogva lép
egy vénülő ifjú (de rémlő:
nem volt-e álombeli kép?),
Kilép az éjszaka ködéből,
És egyenest elémbe lép.

S így suttog: „Unok lődörögni,
Szippantani ködök dohát,
Más-más tükrökben tükröződni,
S csókolni mások asszonyát...”
S furcsának tetszett nekem ő is,
Összeakadtunk újra hát...

Majd — pimaszul elvigyorodva —
Mellőlem eltűnt hirtelen...
Oly ismerős-bús ez az orca,
S valahol láttam őt, igen...
Talán a tüközüvegen
Magammal találkoztam volna?

1909. október

Szeged

Alekszandr Blok
Fordította: Baka István